

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: ГЖ-2223/12
Дана 26.07.2012. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ у већу састављеном од судија Божидара Вујичића као председника већа, Мирјане Поповић и Радмиле Радуловић као чланова већа, у правној ствари тужиље М. Т. из С. коју заступају В. Т. из С. и адвокат С. Ч. из С. против тужених Т. Ј. из С., кога заступа И. Х. адвокат из С., Б. Ч., М. Ј. и М. Ј., сви из Б., ради утврђивања права својине, вредност спора 56.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог Т. Ј. из С. против пресуде Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Сјеници I 16 П.бр. 2287/10 од 11.11.2011. године, у седници већа одржаној дана 26.07.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Сјеници I 16 П.бр. 2287/10 од 11.11.2011. године, а жалба туженог Т. Ј. из С. се **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиље па је према туженима утврђено да је тужиља носилац права својине на непокретности кп. бр. 836 место звано „О.“ пашњак 5 класе у површини од 0.20,79 ха уписане у лист непокретности број 17 КО У., па су тужени обавезани да тужиљи признају утврђено право, као и да трпе промену уписа у Служби за катастар непокретности у С. у року од 15 дана по пријему пресуде.

У ставу 2 изреке тужени Т. Ј. је обавезан да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 36.380,00 динара.

Против ове пресуде тужени Т. Ј. је благовремено изјавио жалбу којом пресуду побија из свих разлога из чл. 360 ЗПП.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 372 ЗПП, па је нашао да је жалба туженог Т. неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП на које Апелациони суд пази по службеној дужности и због којих би првостепена пресуда морала бити, а не стоји ни битна повреда из тач. 12 овог члана на коју се жалбом указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива не противуречи сама себи нити разлозима пресуде, пресуда садржи јасне и непротивуречне разлоге о свим битним чињеницама, а о битним чињеницама не постоји противуречност између разлога пресуде и садржине доказа у списима предмета, тако да се првостепена пресуда са сигурношћу може испитати.

Не стоји ни битна повреда из чл. 361 ст. 1 у вези чл. 195 ЗПП на коју се жалбом указује тј. да првостепени суд није смео да дозволи проширење тужбе на нове тужене, с обзиром да се тужени Т. томе противио, као и да суд није ни одлучио о ступању нових туженика у парницу.

Одредбом чл. 195 ЗПП је прописано да тужилац може све до закључења главне расправе своју тужбу преиначити тако што ће уместо првобитног туженог тужити друго лице. За преиначење тужбе у смислу става 1 овог члана потребан је пристанак лица које треба да ступи у парницу на место туженог, а ако се тужени већ упустио у расправљање о главној ствари потребан је и пристанак туженог. Међутим, у конкретном случају се не ради о преиначењу тужбе у смислу чл. 195 ЗПП јер тужиља није преиначила тужбу тако што је уместо првобитно туженог тужила друго лице. Овде се ради о сасвим другој правној ситуацији из чл. 199 ст. 2 ЗПП који се односи на супарничаре. Наиме, одредбом чл. 199 ст. 1 ЗПП је прописано да више лица могу једном тужбом тужити, односно бити тужени (супарничари) ако су у погледу предмета спора у правној заједници или ако њихова права односно обавезе проистичу из истог чињеничног и правног основа, ако су предмет спора захтеви односно обавезе исте врсте које се оснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу и ако постоји стварна и месна надлежност истог суда за сваки захтев и за сваког туженог и у ситуацији ако је то другим Законом одређено. У ставу 2 овог члана је прописано да до закључења главне расправе може под условима из става 1 овог члана уз тужиоца приступити нови тужилац, или тужба може бити проширена на новог туженог са његовим пристанком. У конкретном случају тужиља је сходно одредби чл. 199 ст. 1 тач. 1 и ст. 2 ЗПП тужбу проширила на нове тужене који су се сагласили са таквим проширењем и признали тужбени захтев и у овој правној ситуацији пристанак првобитно туженог за проширење тужбе на новог туженог није ни потребан, тако да тиме што првостепени суд није прибавио пристанак туженог Т. за проширење тужбе на новотужене није учињена битна повреда на коју се жалбом указује. Такође се неосновано у жалби указује да првостепени суд није одлучио да ли дозвољава ступање нових туженика у овој парници, јер је на записнику о главној расправи од 16.09.2011. године суд решењем дозволио проширење тужбе на новотужене М., М. Ј. и Б. Ч.

Правилно је првостепени суд на основу оцене изведених доказа утврдио да је мајка тужиље, сада покојна Ј. Ј. решењем Општинског суда у Сјеници О.бр. 97/66 од 14.12.1966. године стекла право својине на парцели 836 КО У. по основу наслеђа од свога мужа Ј. М. Ова парцела 836 КО У. је према старом пописном катастру носила број

кп. 10/25 и 10/27 КО У. и исте су биле уписане на име Ј. Ј. у листу непокретности број 16 КО У., а када је парцела променила број у 836 КО У. све до ступања на снагу новог премера катастра била је уписана у целом делу на име покојне Ј. Ј. мајке тужиље. Након ступања премера катастра непокретности из 1974. године ова парцела је без икаквог правног основа уписана на Ж. Ј. правног претходника тужених. Након смрти Ј. ову парцелу користила је тужиља са члановима своје породице, а затим је својој рођаци М. Б. дозволила да на једном делу парцеле 836 сагради објекат такозвану „плотару“ која се састоји од две собе и ходника од дрвета и да тај објекат може да користи за време свог живота, а да после њене смрти то припадне тужиљи. М. Б. је саградила „плотару“ и у њој је живела заједно са Ж. Ј. до своје смрти. Електродистрибуција С. није дозволила да се овај објекат прикључи на електричну енергију, већ је струја доведена са старе куће у којој је раније живео Ж. Првостепени суд је такође правилно утврдио да правни претходник туженика Ж. Ј. није купио од тужилине мајке спорну непокретност и да је упис у Служби за катастар непокретности извршен на основу новог премера и без постојања правног основа, па имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је утврдио да је тужиља власник ове парцеле, јер сада покојни Ж. право својине на овој парцели није стекао на основу чл. 20 ст. 1 нити на основу чл. 28 ст. 4 Закона о основама својинско правних односа, тако да ни тужени нису могли стећи право својине на овој парцели по основу наслеђа.

Неосновано се жалбом туженог Т. побија првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, јер је упис на сада покојног Ж. правног претходника тужених уписан без икаквог правног основа. Тужени Т. у жалби истиче да је упис на покојног Ж. извршен на основу уговора о купопродаји, који није ни приложио суду, а ови наводи су супротни његовој изјави са записника о главној расправи од 13.03.2007. године, где је изјављивао да је између Ј. и Ж. закључан усмени уговор о купопродаји, али се на основу усменог уговора о купопродаји није могло стећи право својине већ само на основу писменог уговора а од ступања на снагу Закона о промету непокретности из 1974. године право својине се стицало на основу писменог уговора који је оверен код суда, што очито правни претходник тужених није имао, тако да је уписан без икаквог правног основа у Катастар. Из пописног листа за КО У. од 01.10.1972. године утврђује се да је парцела уписана на име Ј. Ј. и то су потврдили чланови Комисије, а о томе да је парцела приликом излагања 1974. године уписана на име Ј. Ј., утврђује се и из исказа једног од чланова Комисије Ц. В. који је сведочио да му није познато како је дошло до промене уписа парцеле на Ж., јер та парцела није била Ж.

Неосновано се у жалби истиче да је Ж. правио плотару на парцели, јер се из исказа сведока који су правили и малтерисали плотару Г. Б. и С. В. утврђује да је тужиља М. дала земљиште Б. М. да прави плотару и да их је М. Б. ангажовала да направе плотару и малтеришу исту и да им је она за те радове платила. Да је Б. М. сама правила плотару утврђује се и из исказа сведока А. Ј. и тужиље саслушане као парнична странка која је сведочила да је М. дала само део парцеле да направи плотару, а не и целу парцелу.

Тужени Т. није пружио доказе да је сада пок. Ж. купио парцелу од мајке тужиље, сада пок. Ј. Покојни Ж. није био ни савестан држалац парцеле, јер је знао да

парцелу није купио и да је кућу у којој је живео, а која се налази на делу спорне парцеле направила Б. М., а не он, па по основу одржаја није ни могао да постане власник ове парцеле.

По оцени овога суда првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање и правилно применио материјално прво када је усвојио тужбени захтев тужиље и дао правилне разлоге за своју одлуку, коју у свему прихвата и овај суд.

Како је правилна и одлука о трошковима парничног поступка, Апелациони суд је на основу чл. 375 ЗПП у вези чл. 506 важећег ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**